

Мъжете изтръпваха, дигаха глава, светлина трепваше по измъчените лица.

- Ти ще бъдеш нашия цар! - и благоговейно коленичиха,^{2/} целуваха дрехата му, къннеха се. А мълвата ходеше таинствена и бърза, от заселка на заселка, и като чудотворен лек сгряваше изстинали сърца, замрели души.

На петия ден пристигнаха в Адриановград, отбиха се от великолепия друм, който водеше за Константиновград и слязоха по левия бряг на Хебъра.

В края на осмия ден пред очите на уморените пътници се мернаха огромните тъмни гори на Кипсела.

Докато в Търново дърветата едва бяха покрили клоните си в тънък сребристозелен мъх, на юг, близо до Мраморно море, вече цъвтеше буйна блестяща зеленина, пропъстрена с пролетния сняг на прасковите, ясливите и вишните...

Топъл влакен вятър лъхаше челата на българите, които изумени от величестието на толкова мрамор и позлата, нетърпеливо чакаха пред пропилените завръщането на императора. Но Исак Ангел се бавеше. Между много слабости на василевса ловът бе най-любимата, най-властната. Широките гори на Кипсела бяха пълни с огромни стада от стройни сърни, едри глигани и свирепи мечки.

Бледен и неспокоен, Асен непрекъснато се разхождаше около величествения вход под невъзмутимия поглед на стражата, която спокойно слушаше проклятията и заканите на чужденеца, без да разбира нито дума от странния му език.

Под мраморния свод на вратата се мерна една висока девойка с гъвкава талия и стройни бедра. Малките ѝ крака бяха обути в сандали от бяла кожа с златни връзки. На минаване тя хвърли тъмен дяволит поглед към непознатите и изчезна зад кипарисите. Княз Белота дълго гледа мястото, зад което се беше